

Sygn. akt III PO 11/10

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 marca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Kazimierz Jaśkowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jerzy Kwaśniewski

SSN Andrzej Wróbel

Protokolant Wanda Cabaj

w sprawie z odwołania K. B.

od decyzji Prokuratora Generalnego z dnia 25 października 2010 r., w przedmiocie odmowy wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora po ukończeniu 65 roku życia,

po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 3 marca 2011 r.,

oddala odwołanie.

U z a s a d n i e n i e

Prokurator Prokuratury Okręgowej K. B. wniosła odwołanie od decyzji Prokuratora Generalnego z dnia 25 października 2010 r., odmawiającej wyrażenia zgody na zajmowanie stanowiska prokuratora po dniu 31 grudnia 2010 r. Zdaniem Prokuratora Generalnego odwołująca się spełnia wymóg należytego stanu zdrowia,

jednakże mimo pozytywnych dla niej opinii Prokuratora Okręgowego i Prokuratora Apelacyjnego wnioski nie zasługują na uwzględnienie. Podkreślono, że zasadą ustawową jest przejście prokuratora w stan spoczynku po ukończeniu 65 lat, a ewentualne wyrażenie zgody na dalsze zajmowanie stanowiska ma charakter fakultatywny i jest uzależnione od całokształtu okoliczności. Wysoki poziom wiedzy i nienagane wykonywanie obowiązków przez odwołującą się nie są okolicznościami szczególnymi uzasadniającymi odstępstwo od zasady ustawowej. Przeciwno wyrażeniu zgody przemawia sytuacja kadrowa w Prokuraturze Okręgowej [...], w której wszystkie etaty są obsadzone i jest liczna grupa prokuratorów rejonowych oczekujących awansu do Prokuratury Okręgowej. Prokurator Generalny wziął pod uwagę także negatywne stanowisko Rady Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym oraz fakt, że odwołująca się już raz otrzymała zgodę na dalsze zajmowanie stanowiska po ukończeniu 65 lat.

W odwołaniu prokurator K. B. zarzuciła naruszenie art. 62a ust. 1 i 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (jednolity tekst: Dz. U. z 2008 r. Nr 7, poz. 39 ze zm.) w związku z art. 69 § 1 i 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.) w związku z art. 8 k.p. polegające na niedostatecznym i dowolnym rozważeniu istotnej subiektywnej okoliczności, a to wieloletniego doświadczenia zawodowego uzasadniającego przyjęcie przez Prokuratora Generalnego szczególnej okoliczności wskazującej na celowość wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora do dnia 31 grudnia 2012 r. oraz naruszenie art. 24 pkt 1 ustawy o prokuraturze w związku z art. 20 ustawy z dnia 9 października 2009 r. o zmianie ustawy o prokuraturze oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 178, poz. 1375) przez sprzeczne ze standardami rozstrzygania spraw kadrowych przyjęcie wniosku do zaopiniowania pomimo nieprzedstawienia członkom Rady z właściwym wyprzedzeniem akt osobowych wnioskodawczyni oraz innych informacji, które mogłyby być przydatne do obiektywnego zaopiniowania jej wniosku oraz czynny udział w posiedzeniu Rady przez Prokuratora Generalnego, jak również nieodniesienia się przez Prokuratora Generalnego w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji do uzasadnienia wniosku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Odwołanie jest nieuzasadnione. Zgodnie z art. 62a ust. 2 ustawy o prokuraturze, prokurator może dalej zajmować stanowisko jeżeli Prokurator Generalny na wniosek prokuratora, po przedstawieniu zaświadczenia stwierdzającego, że jest zdolny, ze względu na stan zdrowia, do pełnienia obowiązków prokuratora, oraz po zasięgnięciu opinii właściwego prokuratora przełożonego, wyrazi prokuratorowi zgodę na dalsze zajmowanie stanowiska.

Ustalone orzecznictwo Sądu Najwyższego przyjmuje, że Prokurator Generalny podejmuje decyzję na podstawie swobodnego uznania, a jej kontrola przez Sąd Najwyższy ograniczona jest do oceny, czy nie zostały przekroczone granice tego uznania. Inaczej mówiąc, Sąd Najwyższy nie może wkraczać w ustawowe kompetencje Prokuratora Generalnego i dokonywać oceny, czy zainteresowany prokurator ma nadal sprawować swoją funkcję, lecz jedynie bada, czy decyzja Prokuratora Generalnego nie jest arbitralna lub podjęta przy użyciu niedozwolonych kryteriów. Wymiana pokoleniowa prokuratorów jest przesłanką, którą Prokurator Generalny może brać pod uwagę przy ocenie zasadności wniosku prokuratora o wyrażenie zgody na dalsze zajmowanie stanowiska (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2010 r., III PO 1/10). Wbrew zarzutom odwołania w rozpoznawanej sprawie przesłanka ta została należycie uzasadniona.

Drugi zarzut odwołania związany jest z postępowaniem Rady Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym, przy czym należy przyjąć – ze względu na jego uzasadnienie – że dotyczy on naruszenia art. 24 pkt 11 ustawy o prokuraturze, a nie powołanego art. 24 pkt 1. Według art. 24 pkt 11 tej ustawy, Krajowa Rada Prokuratorów opiniuje wnioski o wyrażenie zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora po ukończeniu 65 roku życia. Na mocy art. 20 powołanej ustawy z dnia 9 października 2009 r. nowelizującej ustawę o prokuraturze, do czasu powołania Krajowej Rady Prokuratorów przewidziane dla niej obowiązki ustawowe realizowała Rada Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym. Odnosząc się do zarzutu udziału Prokuratora Generalnego w posiedzeniu tej Rady, w czasie którego opiniowany był wniosek odwołującej się trzeba zauważyć, że jego udział w posiedzeniach Rady wynikał wprost z ustawy. Mający zastosowanie w tym okresie art. 23 ust. 1 ustawy o prokuraturze stanowił bowiem,

że Prokurator Generalny jest przewodniczącym Rady Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym. Nadto, odwołująca się nie wykazała, aby zbyt późne - jej zdaniem – przekazanie akt osobowych miało jakikolwiek wpływ na treść uchwały Rady, negatywnie opiniującej jej wniosek.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji.